

[Søren Olesen.]

Vi kan ikke i dag vedtage noget, der kan betegnes som „varige besparelser“, det er en forkert og falsk varebetegnelse.

Under hensyn til disse forhold synes jeg, man har lov at sige, at man kunne have fået en god lov, men alligevel har man lavet en dårlig lov. Den højttærede socialminister mener, at vi nok stemmer for den alligevel, men jeg vil sige: nej, højttærede socialminister, det gør vi ikke. Det er den indstilling, man så tit møder. Vi var ikke tilfredse med det, det var ikke så godt, som det kunne være, men nu vedtager vi det alligevel. Jeg mener, det er en dårlig praksis, de fire gamle partier her er kommet ind på: at slutte sådanne kompromisser, som ingen er rigtig tilfreds med, og sige: nu vedtager vi det alligevel. Det bør man ikke gøre overfor befolkningen. Dertil har man mødt for megen kritik udefra af forslaget om folkepension i den form, hvori det nu foreligger, og hvori man ønsker det vedtaget.

Det ærede medlem hr. Lorentzen sagde som ordfører for venstre, at han beklagede, at der var en hel del aviser, som ikke rigtig havde taget et klart standpunkt. Jeg har lagt mærke til i hvert fald 3 uafhængige dagblade, som har taget et klart standpunkt: „Jyllandsposten“, „Børsen“ og „Information“. Disse 3 dagblade har klart taget afstand fra det forslag, som man her vil vedtage, og sagt, at det var et dårligt forslag. Hvordan kan det så være, at det ærede medlem hr. Lorentzen mener, at pressen ikke har taget helt klart standpunkt? Det er så ligetil. De partibundne blade har nok prøvet at komme med nogen kritik, men har alligevel ikke kunnet tage et klart standpunkt, for det måtte de jo ikke. Hvordan skulle de kunne tage et klart standpunkt mod deres partier? Det, at de ikke har taget et klart standpunkt, er ikke et udtryk for, at de er særlig begejstrede for det, man nu vil vedtage; men for ikke at lade deres folketingsmænd i stikken har de ikke kunnet lade deres kritik komme til orde.

Vi må altså sige nej, vi stemmer ikke for den lov, ikke fordi vi ikke ønsker de forbedringer, som er sket på visse punkter, men fordi man kunne have fået en god lov og nu har lavet en dårlig. Derfor må vi

stemme imod, som man bør stemme imod enhver dårlig lov, selvom der er ting deri, som man kan sympatisere med.

Det eneste, vi alle ved med sikkerhed, er, at den 1 pct.s statskat kommer vi alle til at betale. Af udgiftsbeløbet kunne i hvert fald have været sparet de 60 mill. kr., som man ønsker at give til dem, som ikke har dem behov, som har tilstrækkeligt til at betrygge deres alderdom i form af indtægt eller formue. Denne udgift synes jeg man kan betegne som den mest unyttige, man nogen sinde har vedtaget i dette ting.

Jeg vil da tilsidst sige om dette forslag, at der vist ikke er andre her i tinget, som er helt tilfreds med det end det radikale venstre. Dette parti har altså opnået at gennemtvinge en lov, der indeholder en fuldstændig unyttig udgift på 60 mill. kr., og hvis virkning man langt fra kan overse. For det er da ret klart, at når den jævne befolkning ser, at nu skal selv velhaverne have 1 020 kr. foræret næsten med vold og magt, så strømmer naturligvis hver eneste til, som når den alder, hvor han har ret til ikke blot mindstebeløbet, men også til den pristalsregulerede og indtægtsregulerede folkepension, og siger: nu vil vi naturligvis tage hver eneste øre, vi kan få. Derfor kan man ikke i øjeblikket beregne, hvor stor udgiften vil blive. Man siger, at den højst kan blive 40 mill. kr. ekstra; men det er jeg nu ikke helt sikker på vil holde stik. Det vil fremtiden vise. Vi må derfor stemme imod lovforslaget.

Det samme gælder lovforslaget om værdifast aldersomsparing. Det var et hastværkslovforslag, som langt fra er færdigbehandlet på forsvarlig måde. Udregningerne er ikke tilstrækkelig gennemprøvet, og man kan ikke overse, hvor stort statens tilsvær vil blive. Desuden er mit parti imod dette, at man vil sikre en værdifast opsparing for en bestemt gruppe borgere, men ikke for andre. Man vil ikke sikre nogen værdifast opsparing for ungdommen, man vil ikke sikre nogen værdifast opsparing for andre befolkningsgrupper, man vil kun sikre en sådan aldersomsparing. Derfor har vi lagt megen vægt på det, jeg anførte ved lovforslagets første behandling, at såvel bankerne som sparekasserne og Assurandør-Societetet har udtalt, at det var bedre at sikre et stabilt pengevæsen